ANUNȚURI

• O nouă **Anastasia** a venit în lume! Este vorba de al doilea copil al Stelianei - stabilită în Anglia, fiica lui Cornel și a Alexandrinei.

ȘTIRI

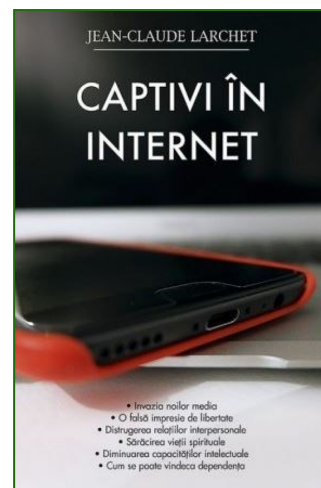
• Muzeul icoanei și al cărții vechi, Museikon, din Alba Iulia găzduiește o nouă expoziție iconografică de excepție, în perioada 1-31 august. Evenimentul este intitulat generic „**Salonul de Artă Creștină**" și reunește creațiile a 28 de iconari și pictori bisericești consacrați, din diferite generații. (sursa: *basilica.ro*) Între aceștia se află și frații noștri **Alin și Karla Pater**.

• Guvernul Turciei a decis să înceapă cât mai curând lucrările de refacere și consolidare a **Bisericii Sf. Sofia din Istanbul.** După ce a fost transformată în moschee acum 3 ani, ea a fost vizitată de peste 20 milioane de oameni, mulți dintre aceștia producând stricăciuni. (sursa: *orthodoxtimes.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Jean-Claude Larchet
CAPTIVI ÎN INTERNET

Se spune în mod curent că inventarea noilor media a provocat în societatea noastră o revoluție comparabilă cu cea produsă de electricitate sau de noile mijloace de locomoție. Există însă o mare diferență între noile media și celelalte invenții care au schimbat în mod profund viața omului modern. Nici o altă tehnologie nu a pătruns în activitatea noastră zilnică pentru un timp atât de îndelungat, nu a solicitat atenția și intervenția noastră atât de constant, nu a invadat atât de mult viața noastră privată, familială și personală, nu a pătruns atât de profund înlăuntrul vieții noastre sufletești.

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet
Numărul 25 (CXXXVIII) 6 august 2023

Sfinții săptămânii

D 6 - DUMINICA A IX-A DUPĂ RUSALII (Umblarea pe mare, potolirea furtunii); SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI - PEȘTE

L 7 - Sf. Cuv. Mc. Dometie Persul și cei cu dânsul; Sf. Cuv. Teodora de la Sihla; Sf. Cuv. Pafnutie - Pârvu Zugravul; Sf. Cuv. Antonie, starețul Optinei - ULEI

M 8 - Sf. Ier. Emilian Mărturisitorul; Sf. Ier. Miron al Cretei;

Mărturisitor: Mon. Teodosia (Zorica) Lațcu (1990)

Mi 9 - Sf. Apostol Matia din cei 12; Soborul Tuturor Sfinților din Solovăț

J 10 - Sf. Mc. și Arhidiacon Laurențiu, Sixt, papă al Romei și Ipolit

Mărturisitor: Pr. Constantin Galeriu (2003)

V 11 - Sf. Ier. Nifon, patriarhul Constantinopolului; Sf. Mare Mc. Evplu - ULEI

S 12 - Sf. Mc. Fotie și Anichit

Păr. Serafim Rose

ESENȚA unei vieți trăite ortodox

> ***Tinerii au nevoie de o ortodoxie laică, dar care nu e lumească, ci care caută rădăcinile mai adânci.***

Se pune azi o întrebare importantă: Ce se poate face pentru tinerii ortodocși? Nu cumva mulți dintre ei își pierd credința și se îndepărtează de Biserică?

Răspunsul multora la această întrebare sunt *dansurile, picnicurile, întâlnirile sociale*. Dar acesta e un **răspuns lumesc**, ca și cum adunarea oamenilor la-olaltă ar fi un scop în sine, sau o scurtă rugăciune și o mică cuvântare ar fi de ajuns pentru a face reuniunea «religioasă» sau «creștină». Însă lucrurile acestea trec și se uită, și nici unul nu este cu mult mai creștin pentru ei.

Este cu atât mai îngrijorătoare situația tineretului de azi ce se îndreaptă spre sectari. Eu cred că protestanții și catolicii (ca și ortodocșii), plini de entuziasm «ecume-nic», nu sunt foarte serioși; ei sunt prinși de curentul la modă, a cărui atracție este, în esență, superficială și fără nimic

duhovnicesc. Dar sectarismul nu este ceva ce ţine de modă; cei ce se îndreaptă spre el o fac ca persoane individuale şi pentru pricini ce pot fi complicate şi confuze, dar cu toate acestea ei tânjesc după ceva autentic duhovnicesc. Pentru aceşti oameni, dacă află despre Sfânta Ortodoxie, mai există nădejde.

Am întâlnit un grup de tineri ortodocşi vorbitori de engleză, care alcătuiesc un grup de sine stătător. Nu ştiu de ce m-au invitat, dar a fost un bun prilej de a afla ce viaţă au alţi ortodocşi. Răspunsul este: nici una. Moarte totală. **Sunt sinceri, au intenţii bune; dar, pur şi simplu, nu au de la ce porni.** Nu numai că nu sunt pregătiţi pentru hrana duhovnicească, dar aproape că nu sunt pregătiţi nici pentru lapte. Planurile lor nu trec de înţelegerea „inter-ortodoxă" şi studierea „tradiţiilor" ortodoxe la nivel elemen-tar; dincolo de asta, interesul lor este vag ecumenic, dar nu misionar.

Am întâlnit şi oameni morţi din punct de vedere duhovnicesc. Sunt tipici pentru confuzia duhovnicească în care se află tinerii din ziua de azi, şi doar faptul de a fi ortodocşi nu i-a ajutat, pentru că cei din jurul lor sunt oameni care au ajuns «să se obişnuiască» cu credinţa şi nu i-au învăţat să o păstreze cu scumpătate. Părinţii de la mănăstire făceau tot ce le stătea în puteri pentru a reaprinde scânteia în cei ce o pierduseră. Însă nu forţau lucrurile – nu căutau să pună vin nou în burdufuri vechi (Lc. 5, 37). De pildă, un aspirant la călugărie a plecat fără a se fi arătat prea interesat de ceva anume. Noi nu am căutat să-i dăm o prea mare doză de insuflare, ştiind din experienţă că omul trebuie mai întâi să o dorească liber şi cu înfocare, ca să-i poată fi de un oarecare folos.

Ortodoxia are tendinţa de a-i respinge pe cei ce cred că ei „ştiu mai bine". Este vorba despre cei ce doresc un creştinism şi un monahism făcut de ei, astfel încât să se simtă «confortabil» în el, după cum ei înşişi o spun în repetate rânduri.

Esenţa adevăratei vieţi ortodoxe este buna-cinstire, evlavia care, după definiţia Stareţului Nectarie, întemeiată pe etimologia cuvântu-lui, înseamnă «a cinsti ceea ce este al lui Dumnezeu». Este ceva mai adânc decât simpla învăţătură dreaptă: este **intrarea lui Dumnezeu în orice aspect al vieţii, a**l unei vieţi trăite în cutremur şi în frica lui Dumnezeu... O asemenea atitudine pro-duce vieţuirea ortodoxă, care nu cuprinde doar obiceiurile şi purtările exte-rioare caracteristice creştinilor ortodocşi, ci întregul nevoinţei duhovniceşti con-ştiente a omului pentru care Biserica şi rânduielile ei sunt centrul a tot ceea ce face şi gândeşte.

În condiţiile de azi este nevoie de un efort conştient pentru a nu ne lăsa prinşi de lume, şi astfel, marilor oraşe le vom prefera localităţile mici şi ne vom elibera (pe cât posibil) de televizor, ziare, telefon etc. Şi chiar mai mult: **va trebui să existe o distanţare de duhul lumesc chiar în viaţa bisericească**; aceasta înseamnă îndepărtarea chiar şi de viaţa parohială obişnuită, dacă e cu putinţă, fiindcă şi ea a devenit astăzi foarte lumească.

Viaţa într-o parohie ortodoxă obişnuită din ziua de azi, în atmosfera anormală a unui mare oraş, cu o mulţime de ispite nemaiauzite până acum, nu este normală pentru Ortodoxie. Tinerii sunt în biserică câteva ceasuri duminica şi poate şi sâmbătă seara, iar restul săptămânii sunt supuşi unor influenţe opuse în şcolile de stat, la televizor etc.

Tinerii au nevoie de o ortodoxie laică, dar care nu e lumească, ci care caută rădăcinile mai adânci şi simte că nu se poate acomoda cu lumea; care nu se mulţumeşte a fi ca toţi ceilalţi, doar cu «un punct de vedere ortodox» asupra a tot ce se petrece; care caută răspunsuri la Părinţi, nu la întrebări academice sau teologice, ci la întrebări legate de felul cum să trăiască.

Versuri

Cugetări

Sf. Ioan Iacov Hozevitul

Nevrednicia noastră
S-o punem mai prejos
Decât vinovăţia
Celui mai păcătos.

Precum încet se trece
Făclia de la sfeşnic,
Aşa se trece viaţa
Şi vine somnul veşnic.

Să cugetăm adesea
La tainele ieşirii,
Să scăpăm de frică
În ceasul despărţirii.

Să pomenim cu lacrămi
Pe cei ce-au răposat,
Căci pentru noi se roagă
Şi ei neîncetat.

Nădejdea să ne fie
La Cel fără de ani,
Iar nu la mintea noastră,
La slavă sau la bani.

Să nu lăsăm în minte
Vreun cuget duşmănos,
Ci să urmăm iertării
Şi păcii lui Hristos.

Oameni de ştiinţă credincioşi

JOHANNES KEPLER, mărturisitorul Creatorului

> *Pe Dumnezeu aproape Îl pot atinge cu mâna atunci când privesc Universul!*

Kepler s-a născut în Germania în 1571. Johannes era un băiat foarte firav care se îmbolnăvea frecvent. La vârsta de trei ani a contractat variolă şi s-a aflat la un pas de moarte timp de mai multe luni. Copilăria sa a fost neliniştită şi nefericită. Tatăl său era un soldat mercenar care lipsea de acasă pentru perioade lungi, uneori ani întregi. Prin generozitatea unui duce, Johannes a putut să înceapă să urmeze cursurile Universităţii din Tübingen în 1587.

Lui Kepler i-au fost predate matematica şi astronomia de către unul dintre puţinii profesori de astronomie ai timpului său care acceptase ideea lui Copernic conform căreia planetele, inclusiv Pământul, se învârt în jurul Soarelui. Aproape toţi studenţii acelei ere încă mai credeau că Pământul este centrul sistemului solar.

În tinereţea sa, Kepler a devenit un **creştin convins** şi s-a dedicat slujirii lui Dumnezeu. Cum a spus cu puţin timp înainte de a muri, el credea *„numai şi numai în slujirea lui Iisus Hristos. În El este toată izbăvirea, toata mângâierea"*. Însă Dumnezeu a dorit ca el să lucreze talanţii în alt chip. Prin muncă a devenit unul dintre fondatorii astronomiei moderne. A descoperit că orbitele planetelor sunt eliptice, având Soarele într-unul din focare, aprofundând studiile lui Copernic. La început, rezultatele cercetărilor sale nu au fost prea apreciate, ba chiar aproape ignorate. Dar Kepler, având o **viziune creştină**, nu numai că s-a mâhnit, dar a continuat să fie mulţumit de ce i-a încredinţat Dumnezeu să cerceteze.

„Sunt foarte încântat... Mi-a apărut cartea. Va fi citită fie de contemporanii mei, fie de posteritate - oricum nu contează de cine anume. N-are decât să aştepte şi o sută de ani un cititor, aşa cum Dumnezeu a aşteptat 6.000 de ani să-I înţeleagă cineva creaţia."

Celebrul astronom mai declara: *„În creaţie, eu parcă pipăi cu mâinile mele pe Dumnezeu. Îţi mulţumesc Ţie, Făcătorul şi Stăpânul meu, că m-ai desfătat prin creaţia Ta, căci mult m-a fermecat opera mâinilor Tale!"*

În încheierea cărţii sale despre „Armonia lucrurilor", scria: *„Lăudaţi-L pe El, soare, lună şi planete, în orice limbă cântaţi-I Lui cântare de laudă!"*

Kepler a studiat planeta Marte, fiind convins că *„Adevărul ştiinţific constă în descoperirea gândirii Creatorului"*. *„Deoarece Dumnezeu a stabilit fiecare lucru în Univers după norme cantitative, El l-a dotat pe om cu o minte cu care să înţeleagă. Tot aşa cum ochiul este adecvat să perceapă culorile, urechea sunetele, la fel şi mintea omului a fost creată pentru a cuprinde cantităţile."*

De exemplu, spunea că **geometria** I-a oferit lui Dumnezeu un *model pentru crearea lumii*. Ea a fost implantată în natura umană împreună cu imaginea lui Dumnezeu în om, iar nu prin percepţia vizuală a omului. Dumnezeu a făcut lumea după nişte legi, iar acestea sunt accesibile minţii omeneşti. Creându-ne după chipul Său, Dumnezeu a voit ca noi să putem împărtăşi gândurile Sale.

Mereu atent la tainele lumii şi la descifrarea lor în primul rând prin credinţă, Kepler nota: *„Îl invit pe cititor să mi se alăture în lăudarea înţelepciunii şi măreţiei lui Dumnezeu, pe care eu le-am descoperit din profundele explicaţii ale formei Universului, din întrebările privind cauzele lui."*

În tinereţe a început să studieze teologia, dar apoi s-a reorientat spre ştiinţele exacte. Despre aceasta spunea către sfârşitul vieţii: *„Multă vreme am vrut să fiu teolog, multă vreme nu am avut linişte. Dar iată că acum, prin eforturile mele,* ***Dumnezeu este slăvit în astronomie****!"*

soare la centru, cerând să-i lase să scoată icoana și anul acesta: „Desigur n-o să înceteze seceta care bântuie în localitate, cu procesiunea pe ogoare a unei zugrăveli, noi însă, vom câștiga astfel încă o armă pentru propaganda noastră ateistă.”

În ziua sfântului Procopie, când soarele arzător a apărut la orizont, o mulțime de țărani se adunase în fața bisericii din Torghinsk, toți îmbrăcați în haine de sărbătoare. Când apoi a apărut grupul cu icoana Maicii Domnului, toți credincioșii au căzut în genunchi. Lacrimi curgeau din ochii tuturor. Se auzeau suspine de evlavie și glasuri rugătoare:

– Stăpâna Cerului! Ocrotitoarea Creștinilor, miluiește-ne!

Din icoana mare, care scânteia plină de pietre scumpe, ochii mari ai Maicii Domnului priveau cu mâhnire la poporul îngenunchiat. Procesiunea pornise. Până seara au purtat icoana din ogor în ogor și peste tot au făcut rugăciune.

Kametnikof, călare pe calul său negru, a însoțit pas cu pas procesiunea și zâmbea ironic. Vorbea cu oamenii securității disprețuitor despre înapoierea, ignoranța, superstițiile și închipuirile cazacilor.

- *Nouă*, spunea el, *oricum comedia de astăzi o să ne aducă un câștig: este un prilej bun de a dezrădăcina rătăcirea popească și a terfeli bigotismul poporului. Minuni în vremea noastră nu se fac. Dacă se vor fi făcut vreodată. Nu avem nevoie de nici un Dumnezeu pentru ploaie. Puterea sovietică va face un bun sistem de irigații și va construi o societate nouă, fără Dumnezeu, fără popi și fără proprietari...*

La poarta curții casei lui Kametnikof, bătrâna lui mamă, cu fața veselă și cu rugăciune din inimă aștepta Sfânta Icoană. Fiul ei o văzu. A mers repede în fața procesiunii și a strigat: "Să nu îndrăznești, bătrână, să bagi în curte această panaramă publică, pentru că nu știu ce se va întâmpla".

– Ce ai pățit, Ștefane? Ți s-a întunecat mintea? Ce fel de vorbe sunt

acestea pe care le-ai spus?

– O să vezi în curând, i-a răspuns el cu ton amenințător și batjocoritor totodată. S-a uitat la cer și s-a întunecat la față. Unul după altul, au început să apară nori mici albi, care se măreau și se inegreau, umplând întreg orizontul.

Au intrat cu icoana în curtea casei lui și preotul a început să zică obișnuita ectenie. ametnikof nu s-a mai putut stăpâni. Roșu aprins la față, nestăpânit, cu fața schimonosită de încordare, a sărit în fața preotului și a strigat cu mânie:

– Să înceteze comedia! Tovarăși, veniți aici!

La porunca lui, oamenii securității au înconjurat icoana și au îndepărtat poporul.

– Acum o să vă arăt eu dacă există Dumnezeul vostru și Prea Sfânta voastră!

L-a apucat pe părintele Ioan de barbă, l-a tras spre el și apoi l-a îmbrâncit cu putere. Apoi a scos pumnalul său caucazian și a lovit cu toată puterea în Icoana Maicii Domnului!... În fața acestui nemaiauzit sacrilegiu, mulțimea a înghețat de spaimă... Dar îndată s-au auzit nenumărate glasuri pline de teamă:

– Sânge, sânge! Uitați-vă, uitați-vă! Minune, minune!

Kametnikof se uita sălbatec în jurul său. A înțeles imediat ce strigau și de ce. Mama lui a căzut în genunchi și l-a apucat de picioare.

– Ștefane, uită-te la Stăpâna... Păcat nemaiauzit... abia a putut rosti printre suspine.

Profanatorul și-a aruncat o privire spre icoană. Mâna cu care lovise atârna în aer. Sângele îi înghețase... Stătea ca trăznit, cu ochii pironiți la icoană... În partea dreaptă, în locul unde lovise pumnalul, icoana se spărsese și curgea sânge picătură cu picătură. Din "rană", sângele curgea în jos, colorând cu roșu veșmântul de argint al Maicii Domnului. Dar nu era numai sânge.

*– Lacrimi, lacrimi!...*a strigat Kametnikof cu glas straniu și răgușit. Pumnalul i-a căzut din mână. Și-a acoperit fața cu amândouă mâinile. Ca un nebun a luat-o la fugă. Din ochii Maicii Domnului curgeau lacrimi mari, limpezi ca diamantele. Poporul a căzut în genunchi... Cerul a început să dea ploaie... Binecuvântata ploaie a ținut trei zile și trei nopți. Trei zile și trei nopți ploaia dătătoare de viață a udat neîntrerupt pământul uscat.

Noii mărturisitori

Stareța MARGARETA -

Împlinirea unei profeții

Monahia Margareta, stareța Mănăstirii Sfântului Ioan Înaintemergătorul din orașul rusesc Menzelinsk, era de origine greacă. Se distingea prin educația aleasă, prin înțelepciune, dar mai ales prin viața de aspră nevoință, **organizându-și mănăstirea după modelul vechilor mănăstiri din Grecia**. Monahia Aleftína, rămasă fără vedere în ultimii săi ani de viață, a fost una dintre monahiile viețuitoare ale acestei mănăstiri care, trăind până în zilele noastre, a păstrat informații prețioase despre viața sfântă a stareței.

Luminată de Dumnezeu și sub îndrumarea duhovnicească a stareței Margareta, întreaga obște a mănăstirii ducea o viață aspră, săvârșind neîncetat slujbele dumnezeiești și împlinind cu mare osârdie rânduiala monahală. Mănăstirea deținea multe livezi, stupi de albine, grădini de legume, ogoare, dispunea chiar și de un atelier foto (lucru rar și inovator la vremea aceea), iar monahiile lucrau cu duh de jertfelnicie și cu multă râvnă.

În septembrie 1918, când trupele militare ale „albilor” au plecat din Kazan și din orașele învecinate, stareța Margareta, temându-se de bolșevici, a hotărât să plece pentru o vreme de la mănăstire, împreună cu alți refugiați. Ajungând la portul fluvial unde refugiații se îmbarcau pe vapoare, **i s-a arătat Sfântul Nicolae**, care i-a spus:

– De ce renunți la cununa ce te-așteaptă?

Auzind aceasta, stareța Margareta s-a cutremurat și, întorcându-se îndată la mănăstire, a chemat un preot pe care l-a rugat să-i pregătească mormântul și să o îngroape, dacă se poate, în aceeași zi în care va muri, fiind convinsă că o așteaptă martiriul. Preotul însă o asculta nedumerit.

A doua zi, în timpul Sfintei Liturghii, un grup de rebeli, intrând în katholikon-ul mănăstirii, a arestat-o pe stareța Margareta care, în ciuda rugăminților de a fi lăsată mai întâi să se împărtășească cu Sfintele Taine, a fost târâtă în pronaosul bisericii, unde fără alte explicații a fost omorâtă, fiind acuzată de propagandă antirevoluționară.

Monahiile îndurerate au luat sfintele ei moaște și, săvârșind slujba înmormântării, le-au îngropat în spatele katholikon-ului. Abia atunci a înțeles preotul ce însemnase acea rugăminte stăruitoare de a fi înmormântată în aceeași zi.

Bolșevicii au adus și un preot musulman pe care, omorându-l, au încercat să-l îngroape în același mormânt cu monahia ortodoxă, însă Dumnezeu nu a îngăduit.

În deceniul ’70, după ce mănăstirea fusese închisă și distrusă, s-a petrecut **o întâmplare minunată**. Marina Mihailovna, fiica preotului care o înmormântase pe stareța Margareta, își amintește cum autoritățile locale, neștiind nimic despre mormântul ei, au hotărât să sape în apropierea altarului. În timp ce săpau, au găsit **trupul neputrezit** al unei monahii îmbrăcată în rasă și în schimă monahală, având o cruce de lemn pe piept. De vreme ce trupul nu dădea semne de stricăciune, monahia părea vie, ca și cum dormea. Văzând acestea, muncitorii s-au speriat și nu au atins moaștele. Au acoperit repede mormântul și au început să sape în altă parte.

În secolul al XIX-lea, marele stareț al Rusiei, **Sfântul Ambrozie de la Optina**, care se distingea și prin harisma înainte-vederii, **a profețit** următoarele:

„În orașul Menzelinsk va funcționa o mănăstire, care va câștiga faimă și prestigiu. În vremea cârmuirii primei starețe, se va construi o nouă biserică. A doua stareță va deveni mucenită. Când va veni a treia stareță, vor cădea clopotele mănăstirii”.

Într-adevăr, profeția Sfântului Ambrozie s-a împlinit. Katholikon-ul mănăstirii a fost construit pe vremea primei sale stăreții. A doua stareță a fost gherondisa Margareta, noua mucenită. În vremea egumeniei urmașei sale, mănăstirea a fost închisă cu forța, monahiile au fost alungate, iar rebelii au aruncat la pământ clopotele mănăstirii și le-au distrus.

VEȘMINTELE preoțești (4)

Epitrahil din 1489, Putna

EPITRAHILUL

Unul dintre cele mai importante veșminte liturgice, **purtat de către preoți și episcopi la toate slujbele** Bisericii, este epitrahilul. Numit popular și "*patrafir*", acest veșmânt nu este altceva decât orarul diaconului trecut peste gât și atârnat în jos până aproape de pământ.

În plus, epitrahilul are și o puternică **simbolistică**, el arătând semnul **preoției depline** care se dă celui hirotonit, moment din care acesta poate săvârși șase din cele șapte Sfinte Taine.

În Biserica Ortodoxă întâlnim astăzi *două feluri* de epitrahile. Pe de o parte, o formă mai veche, ca un orar îndoit, iar pe de altă parte, una mai nouă, dintr-o singură bucată de stofă ce se deschide în partea de sus pentru a putea fi purtat pe umeri de către slujitorul lui Dumnezeu. Mai mult, epitrahilul se confecționează din același material ca și felonul preoțesc. De asemenea, este ornat cu mai multe cruci brodate sau cusute.

Epitrahilul este **veșmântul cel mai utilizat** de către preoți, fiind anumite slujbe, cum sunt de pildă ierurgiile, adică slujbele săvârșite adesea în afara bisericilor, în care preoții îmbracă numai epitrahilul.

Importanța lui este foarte mare, **fără epitrahil nefiind posibilă săvârșirea nici unei slujbe religioase**. Despre însemnătatea epitrahilului vorbește și Sfântul Simeon al Tesalonicului, care subliniază că fără epitrahil nu este posibilă săvârșirea vreunei taine. El sfătuiește că dacă se va întâmpla să fie nevoie a se face vreo taină și nu se va găsi epitrahil, preotul "*să folosească o bucată de funie sau de pânză, ca pe un epitrahil, și numai în acest mod să săvârșească taina*".

Când îmbracă epitrahilul, atât preotul, cât și arhiereul, întâi îl binecuvântează, apoi sărută partea de sus rostind următoarea formulă, adică două versete din Psalmul 132: "*Binecuvântat este Dumnezeu, Cel ce varsă harul Său peste preoții Săi, ca mirul pe cap, ce se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, ce se pogoară pe marginea veșmintelor lui*" (Ps. 132, 2-3).

Prin urmare, conform acestei formule, epitrahilul **simbolizează puterea harului dumnezeiesc**, care se pogoară asupra preotului și prin care el slujește cele sfinte și tot la fel **jugul cel bun al slujirii lui Hristos**, luat de bunăvoie de către preot și episcop, la chemarea Mântuitorului. La fel, acest veșmânt așezat de fiecare dată de către preot deasupra celor care vin să primească iertarea păcatelor prin Sfânta Taină a Spovedaniei amintește și de **Crucea pătimirii** purtată de Hristos Domnul și, de asemenea, funia cu care El a fost legat când a fost dus în fața arhiereului spre judecată. Putem spune așadar că este cel mai important veșmânt liturgic din Biserică.

Părintele Efrem Katunakiotul spunea:

„Când liturghisești să ai în vedere că ești mijlocitor. ***Preiei de la lume durerea, lacrimile, neputințele, rugămințile*** *și le aduci înaintea tronului dumnezeirii. Și pe urmă* ***transmiți lumii mângâierile, vindecările,*** *tot ceea ce are nevoie fiecare. De mare vrednicie te-a învrednicit Dumnezeu, fiul meu. Să o cultivi. Urechea lui Dumnezeu este la gura preotului. Mare putere are epitrahilul. Epitrahilul este împăciuitorul omului căzut cu Tatăl, cu Creatorul lui. De aceea, atât cât poți, să pomenești cât mai multe nume. Cât de multe poți."*

Simboluri creștine

ALBINA

În asemănările Sfinților Părinți, albina este **simbolul comunității religioase**. *Sf. Ambrozie* aseamănă Biserica cu o coșniță, iar pe credincioși cu albinele care trebuie să strângă din florile vieții numai ce e bun pentru suflet.

Albina mai este și simbolul muncii asidue și al **bunei întrebuințări a talanților**. Prepararea celui mai dulce aliment de către albina nepretențioasă e un avertisment să nu judecăm numai după cele exterioare. Sub haina sărăcăcioasă poate sălășlui un suflet nobil.

Precum albina soarbe mierea din flori fără a face vreo stricăciune în miros și productivitate, astfel și credinciosul află **dulceață în darurile dumnezeiești**, fără ca acestea să se împuțineze sau să-și piardă din sfințenie.

Precum albina moare după ce a înțepat pe cineva cu acul ei, așa și creștinul care vatămă pe aproapele său, se omoară singur sufletește, cum zice *Sf. Ioan Gură de Aur*.

SÂNGELE MAICII DOMNULUI
O întâmplare adevărată

Seceta din anul acela era înfricoșătoare. Pământul se crăpase de căldură. Izvoarele secaseră. Fântânile erau uscate. Râurile secaseră. Frunzele copacilor se îngălbeniseră ca arse de foc. Iarba și semănăturile de pe ogoare se uscaseră din rădăcină.

În Torghinsk, un sat de cazaci de lângă orașul Nertinsk, primul lucru pe care l-au făcut bolșevicii după luarea puterii, a fost încuierea bisericii principale, unde se afla o vestită icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului. La 8 iulie, în fiecare an, în ziua pomenirii Sfântului Procopie, mulțimea de credincioși, după terminarea Sfintei Liturghii și a Paraclisului Maicii Domnului, luau icoana făcătoare de minuni și mergea în procesiune pe ogoare, în satele vecine și mai departe.

Era 7 iulie 1922. În adunarea sătească din Torghinsk, cazaci bătrâni cu barba albă, ascultau mâhniți pe Ștefan Kamețnikof, fost partizan al armatei roșii și acum secretarul satului.

– *Tovarăși,* a început bătăios Kamețnikof, *trebuie să ne eliberăm de bigotismul religios. De vreme ce în pământul rusesc țarul nu mai are loc, nu are loc nici Dumnezeu. Omul însuși își este și Dumnezeu și țar.* Ultimele cuvinte ale lui Kamețnikof au provocat tulburare și murmure în adunarea țăranilor.

Ca să îi potolească, el a trimis o scri-